

Sunny Future / Aurinkoinen tulevaisuus / Solig framtid

Exhibition of environmental art around the Halikko Bay Area

Ympäristötaiteen näyttely Halikonlahden ympäristössä

5 June - 15 July 2004

Mathildedahl (Ruukki historical iron works): **Krista Gustafsson, Sara Hulkkonen, Silvio Salgado, Jari-Matti Solin**

Salo (Art Museum Roundhouse): **Jan-Erik Andersson**

Westers (Westers Garden): **Liisi Huotari, Edu Kettunen, Lissu Kettunen, Piia Lehti, Tiitu Leppänen, Petri Martikainen, Tiiti Mendelin, Satu Mäkipuro, Tuula Nikulainen, Jorma Ponkala, Jaana Saario, Johanna Sarparanta, Annika Tavasti, Seija Tavasti, Ramo Teder, Tea Tikka, Pekka Turunen, Gunilla Törnroos, Eva von Weissenberg, Karin Widing**

Silvio Salgado: *Intervention*

"Nature as inspiration: a romantic idea frequently used - and not only in the arts. Often nature art becomes art in nature in stead of art on nature.

My attempt is to call attention to the environment. The red-and-white plastic band is used to mark danger on a construction site; to mark off limits, to border areas not allowed to be accessed. The ladder is a helpful tool of a modern man to reach to the tree, to mark it, to border limits. The ladder helps in aiming at heights. But, you are prevented to climb the ladder by the red-and-white band. It tells you not to go further. Would you still climb if nobody saw?

The man is no longer dependent on the environment, but the environment is dependent on the man's will. Nature is no longer a context, an environment. It has become an issue of politics: of restriction or recreation, preservation or pollution, allowance or not-allowance. There is no nature any more without striped bands?"

Silvio Salgado: *Väliintulo*

"Luonto inspiraation lähteenä: usein käytetty romanttinen idea - eikä vain taiteen piirissä. Usein ympäristötaide onkin taidetta luonnossa eikä taidetta luonnosta. Minun tavoitteenani on kiinnittää ihmisten huomio ympäristöön.

Punavalkoraitaista muovinauhaa käytetään työmailla osoittamaan vaaraa, rajaamaan alueita, joille ei saa mennä. Tikapuut ovat modernin ihmisen hyödyllinen työkalu hänen tavoitellessaan puun latvaa, hänen halutessaan merkitä puita, hänen merkittäessään rajoja. Tikapuut auttavat korkeiden paikkojen saavuttamisessa. Kurottautumisen kuitenkin estää punavalkoinen muovinauha. Se ilmoittaa, ettet voi jatkaa pidemmälle. Kiipeäisitkö kuitenkin, jos kukaan ei näkisi?

Ihminen ei enää ole riippuvainen ympäristöstä, vaan ympäristö on riippuvainen ihmisen tahdosta. Luonto ei enää ole konteksti, ympäristö jossa elämme. Luonnosta on tullut politiikkaa: se on rajoituksia tai elämyksiä, suojelua tai saastetta, sallittua tai kiellettyä. Vieläkö on luontoa ilman punavalkoraitaisia muovinauhjoja?"